

**ТРИТЕ ПРЕДАЧКИ
СТАРИННА БРЕТОНСКА
ПРИКАЗКА, ПРЕРАЗКАЗАНА
ОТ МИШЕЛ ЛОРЕН**

Превод от френски: Миглена Милушева, 1989

chitanka.info

В самите покрайнини на дълбоката гора се простирал безкраен пясъчен бряг. Птиците прелитали над безбрежната морска шир и пак се връщали, като че искали да чуят още веднъж приказната история, която се случила по тия места.

Сега ще я научите и вие:

Един крал и една кралица от дълги години много искали да си имат детенце. Мечтаели за дъщеричка. Вълните и годините идвали и си отивали, цветята повяхвали, изворите пресъхвали, гадателите се обърквали, а малката принцеса все не идвала да донесе радостта в крайморското кралство...

Ала един ден съдбата най-сетне решила да задоволи страстния копнеж по свидна рожба.

— Какъв ли е този шум? Този мелодичен камбанен звън? Тези радостни звуци?

Да, в празничното утро камбаните биели в чест на току-що роденото кралско дете!

— Какво е?

— Момиченце. Радостта на краля и на кралицата с думи не може да се опише!

— Да, но...

Навремето една вълшебница предсказала на кралицата:

— Ще имаш рожба — принцеса, надарена с приказна хубост. Ала небето да ѝ е на помощ! Ако един ден реши да се омъжи, в същия миг ще умре! Магията на това пророчество би могла да се развали само ако следвате съветите ми: трябва да намерите три бели котки, които да растат заедно с принцесата. Дайте им да си играят със златни топки и кълбета лен. Ако заобичат лена повече от златото, тогава дъщеря ви може и да избегне злощастната си участ, но ако златото ги привлича повече от ленените топки, предсказанието ще се сбъдне...

Излишно е да ви казвам, че още преди да роди, кралицата започнала да търси три бели котки. А това не било толкова лесно, колкото може би ви се струва.

Първата котка била чиста и мека като хермелин. Донесла я дойката на малката принцеса от една област, където всички поляни са обсипани с белоснежни кокичета и затова я нарекли Белоснежка. Едва-що я пуснали в стаята на детето на върха на високата кула и котката се втурнала към лененото кълбо, което кралицата била навила. Не

обърнала никакво внимание на дванайсетте златни топки, изкусно гравирани и инкрустирани със скъпоценни камъчета от прочут майстор златар.

Котката си играела с кълбото безспир, а дойката приспивала малката принцеса и припявала:

*Спи, детенце, нани-на,
от сребро и злато има по света,
знай,
по-истински съкровища...*

Втората бяла котка просто слязла от един кораб. Донесъл я непознат пътешественик в дар на кралицата. И тъй като корабът всъщност бил ветроход, нарекли я Морска прохлада.

И тя като Белоснежка се заиграла с кълбото лен. А дойката полюшвала принцесата и припявала:

*Спи, детенце, нани-на,
грее златната луна
там на небосвода...*

Минали месеци, Белоснежка и Морска прохлада играели на воля из двореца и ето че кралицата най-после намерила и трета бяла котка. Ах, с какво нетърпение я чакали! А да знаете колко била красива с омайните си зелени очи! Точно заради очите я нарекли Детелинка.

Както предишните две котки и Детелинка не обърнала капчица внимание на топките от злато и скъпоценни камъчета. Точно обратното! Щом съгледала лепеното кълбо, тя скочила отгоре му и започнала да го размотава и разбърква с такава радост, че кралицата бързо изтичала да донесе още двайсетина кълбета. Трите котки едновременно се хвърлили върху тях, подскачали, премятали се — започнали такава лудешка игра, че продължили през целия следобед. А през това време момиченцето се заливало от смях в люлката си.

*Спи, детенце, нани-на,
любовта ще победи
вси магии на света...*

Минали години. Кралят и кралицата — обнадеждени и почти успокоени — гледали как чедото им расте весело и щастливо, а трите бели котки все тъй предпочитали ленените кълбета пред дванайсетте златни топки, които се търкаляли под мебелите, и писанките дори не ги поглеждали.

А принцесата растяла и ставала все по-хубава. Научили я да пее, да бродира и най-вече да преде. Ах, този чекрък! Белоснежка, Морска прохлада и Детелинка така се забавлявали! Трите бели котаранки непрестанно се катерели по него, омотавали коприната и вълната — обръщали всичко наопаки. От котешките веселби младата принцеса не можела да си изтъче дори една панделка, камо ли цяла дреха.

— Писанки, хубавици мои ненагледни — говорела им девойката, която на шестнадесетата си година била вече приказна красавица, — защо не поглеждате моята златна арфа или клавесина ми? Катерете се по тях, колкото си искате! Ала нека поне мъничко да поработя самичка на чекръка.

Трите котки не я и чували, а пък кралицата — щастлива от това, че те упорито не забелязвали дванайсетте златни топки — била готова да им даде да си играят с всичкия лен в кралството.

*Спи, детенце, нани-на,
любовта ще победи
вси магии на света...*

Красотата на принцесата, приказно хубавите ѝ портрети, разнасяни от пътешествениците надлъж и нашир, започнали да привличат в двореца принцовете от близки и далечни страни. Ала любовта още не била докоснала сърцето на девойката и трите бели котки-закрилници все така си играели и танцували около нея.

Не щеш ли, веднъж пристигнал един толкова красив и обаятелен принц, че младото момиче се влюбило — разбрало, че никога няма да

го забрави, ще го обича до смъртта си, а ако ѝ предложи да му стане жена, тя няма да му откаже ръката си... Принцът започнал често-често да посещава двореца, всеки път пристигал с богати и пребогати дарове. Нравели му се дългите разговори с принцесата: той ѝ разказвал за детството си, за баща си и майка си, за любимите си местности и животни. Немногословно, но с онзи сърдечен порив, разкриващ богат вътрешен мир, който дълго е жадувал да се разкрие пред някого и най-сетне е открил истинската довереница, принцът споделял с принцесата всичко, което го вълнувало. Ала любовните слова, които тя копнеела да чуе, не били произнесени.

— И за какво са ми тогава всички тези накити, гerdани и скъпоценности, с които ме обсипва? — мислела си тя. — За какво ли са ми кадифетата и пищните коприни? „От сребро и злато има по света, знай, по-истински съкровища...“ Бели писанки, приятелки мои, палувайте около мен, подскачайте, танцувайте, вие сте единствената ми утеха.

И Белоснежка, Морска прохлада и Детелинка продължавали да омотават чилетата с лен, безразлични към златните топки. Кралицата се радвала на тяхната игра и на мълчанието на принца.

Наближил денят, в който принцът трябвало да си замине. Сутринта, като се сбогувал с всички, младежът отишъл да се види за последен път с принцесата и без да отрони нито дума за чувствата, които го вълнували, той ѝ пожелал много щастие.

— О, не! — извикала девойката. — Аз никога няма да бъда щастлива! Защото никога няма да се омъжа!

Морският вятър нашепвал тихи слова за отплаване и раздяла...

— Този, когото обичам, ще си замине и ще ме изостави!

— И никой никога няма да го замени? — запитал принцът.

— Никой никога! — бил твърдият ѝ отговор. Гласът ѝ издавал дълбоката покруса, но и силна увереност.

— И никога няма да се омъжиш за друг, освен за него?

Принцесата само кимнала. Тогава принцът я хванал за ръката и казал:

— Ние няма да се разделим. Аз те обичам. Ще станеш моя жена и ще живеем щастливи до края на дните си.

В стаята на върха на кулата трите котки все така си играели с ленените чилета, ала Детелинка най-неочаквано скочила върху една от

дванайсетте златни топки и започнала да я търкаля. Белоснежка и Морска прохлада последвали примера ѝ. Дванайсетте топки започнали да се блъскат и да звънтят като златни камбанки... И това продължило часове наред.

Не щеш ли, като по някакво трагично и тайнствено съвпадение, из двореца плъзнала още една новина — принцът бил сполетян от странна болест и много скоро станало ясно, че нито доктор, нито лекарство можели да го изцерят. Принцесата потънала в дълбоко отчаяние.

— Ех, писанки мои белички — говорела им тя. — Дори не можете да си представите колко ме огорчихте с вашите буйни игри! Защо търкаляте златните топки? Не трябваше да ги докосвате! Не, не мога да ви упреквам, но все пак...

Трите котки заобиколили принцесата, като че ли искали по този начин да изразят нежността си и да ѝ вдъхнат смелостта, от която толкова много се нуждаела.

— Сега какво да правя, милинки, какво да сторя, за да спася моя любим?

Котките се доближили още по-близо до нея, като че искали да ѝ кажат: „Да, да, да! Трябва да намериш някакъв лек!“.

Ненадейно принцесата се усмихнала, после внезапно скочила, загърнала се с един голям тъмен плащ и започнала да се спуска по безкрайните стълби на кулата. Решила била да отиде при вълшебницата.

Навън вилнеела страшна буря. Нещастната принцеса виждала как светкавиците раздират небето и за да надмогне страха си сред грохота на гръмотевиците, започнала да си тананика приспивната песничка, която знаела от своята дойка:

*Спи, детенце, нани-на,
любовта ще победи
вси магии на света...*

Най-после клетото момиче достигнало до огромната планинска пещера, но надеждата ѝ да спаси своя любим почти угаснала след новото предсказание на вълшебницата:

— Нишката, на която се крепи животът на твоя любим, почти се е прекъснала... За да се заздравя, съществува един-единствен начин: ако в новогодишната нощ, преди часовникът да е отброил последния дванадесети удар, успееш да ми донесеш десет хиляди чилета чист бял лен, изпreden от твоята собствена ръка, принцът ще оживее. Ала запомни добре: през двадесетте и седем дни и двадесетте и седем нощи, които ти остават, за да свършиш тази огромна работа, чужда ръка не бива да докосва нито чекръка, нито нишката!

Полузамаяна, с разкъсани от бурята дрехи, смазана от умора и страх, принцесата едва се добрала до двореца и веднага изтичала в стаята си. Поискала да ѝ донесат чист бял лен. После започнала да преде с трескаво нетърпение. Ако я бяхте видели как облива със сълзи нишката и колко непохватно я пресуква с все още детинските си пръстчета, и вие щяхте да заплачете от жал.

На разсъмване, като видяла колко малко работа е свършила, разбрала, че всичко е загубено и се разридала още по-силно. Тогава трите котки, които се били разбудили от шума на чекръка, отново я заобиколили. И неочаквано Белоснежка каза:

— Принцесо...

Сепната от думата, произнесена на човешки език от тази най-обикновена бяла котка, принцесата рязко се обърнала и запитала:

— Белоснежке, ти ли рече нещо? Ти говориш! И какво искаш да ми кажеш? Ах, в очите и на трите ви се чете толкова доброта, като че ли искате да ми помогнете...

— Разбира се, принцесо — проговорила и Детелинка. — Знаеш ли, че докато си играехме с твоя чекрък, ние се научихме да предем по-добре и от най-добрите майсторки? Ще приемеш ли помощта ни?

— Така ми се иска да не ви откажа — рекла принцесата, — защото до новогодишната нощ няма да успея да изпреда сама десет хиляди чилета чист бял лен... Ала вълшебницата каза, че нишката трябва да минава само през моите пръсти!

— Хайде, хайде, поразмисли малко... — продумала на свой ред и Морска прохлада. — Та нали ние, котките, нямаме пръсти, а само лапички и нокти. Остави ни да ти помогнем.

Като видяла, че няма да свърши толкова много работа за такъв кратък срок, принцесата се съгласила. Вярно, че малко се страхувала.

Все пак, как ли Белоснежка, Детелинка и Морска прохлада щели да изпредат чистия бял лен?

Въпреки съмненията си, тя настанила трите котки на три чекръка в един близък до нейната стая таван.

— Ако успеете с лапички и нокти да изпредете нишка, която да се хареса на вълшебницата, ще ви подаря всичките си накити! — обещала им въодушевено тя.

— Смятай, че вече си се простила с тях — казала Детелинка, която била най-гиздавата от трите и винаги гледала завистливо украшенията на принцесата и ковчето, в което ги прибирала.

*Спи, детенце, нани-на,
грее златната луна
там на небосвода...*

През целия ден девойката чувала тракането на чекръците, които се въртели с главозамайваща бързина. Привечер, щом на тавана всичко утихнало, тя любопитно надзърнала да види какво става при чудноватите предачки.

И трите котки сладко спели. А до тях се извисявала огромна белоснежна купчина — повече от триста чилета чист, тънко изпреден лен.

Тогава принцесата се спуснала към трите котки и започнала да ги прегръща, цялата обляна в радостни сълзи.

— Сега ще ни заведеш да се нахраним, а после ще донесеш още лен — казала Белоснежка, — тъй като време за губене няма.

— Погледни — рекла Детелинка, обзета изведнъж от силна гордост, а и от мисълта за накитите, — тази нишка не е ли достойна за ръката на една принцеса?

— Да, така е! — провикнала се разгорещено принцесата. — Никога не съм виждала по-тънка, по-здрава, по-равна и по-чиста нишка!

Няма да описвам радостта ѝ, когато на другия ден научила, че през изтеклата нощ състоянието на принца неочаквано и загадъчно се подобрило. И така, от ден на ден, колкото повече напредвала работата, толкова той се чувствал по-добре...

Най-сетне, в предновогодишното утро принцесата получила и последното десетхилядно чиле. Изчакала и този ден да превали, за да може да занесе на вълшебницата дори повече от необходимото. После натоварила чистия бял лен на три бели коня, които сама повела към планинската пещера. Старицата разтоварила чилетата, разгледала ги най-внимателно и принцесата разбрала по лицето ѝ, че е доволна.

— Принцът ще бъде съвсем здрав на развиделяване и ще те посрещне пред вратите на двореца — рекла вълшебницата. — Ала преди да си отидеш, искам да ти дам един съвет. Не забравяй да възнаградиш богато трите котки...

Ах, та нима принцесата можела да ги забрави!

Сватбата била невиждана и нечувана. Принцесата се закичила само с цветя, а Белоснежка, Морска прохлада и Детелинка царствено се кипрели върху пищни табуретки, нагиздени целите със злато и скъпоценни камъни.

Към края на пиршеството трите бели котки извили гърбове и в хор започнали толкова мелодично да мъркат, че човек можел да се заблуди и да си помисли, че работят три чекръка.

— Какво е това? — попитали принцът и принцесата в един глас.

— Такава е нашата съдба. Отсега нататък с тази песен ще изразяваме радостта си — също в хор отговорили трите котки. — Песента ще ни остане за спомен от работата, която свършихме с чекръците, за да бъдете щастливи!

— Песента е много хубава и много нежна — казала принцесата и с обич ги помилвала по лапичките.

Белоснежка, Морска прохлада и Детелинка сигурно са имали многобройно потомство, защото, като се замисли човек, няма котарак, нито пък котка, които да не мъркат или, както е прието да се казва — да не предат, когато искат да покажат радостта си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.